31/03/2024

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Β’ Κυριακής των Νηστειών

/ Ορθόδοξες Προβολές

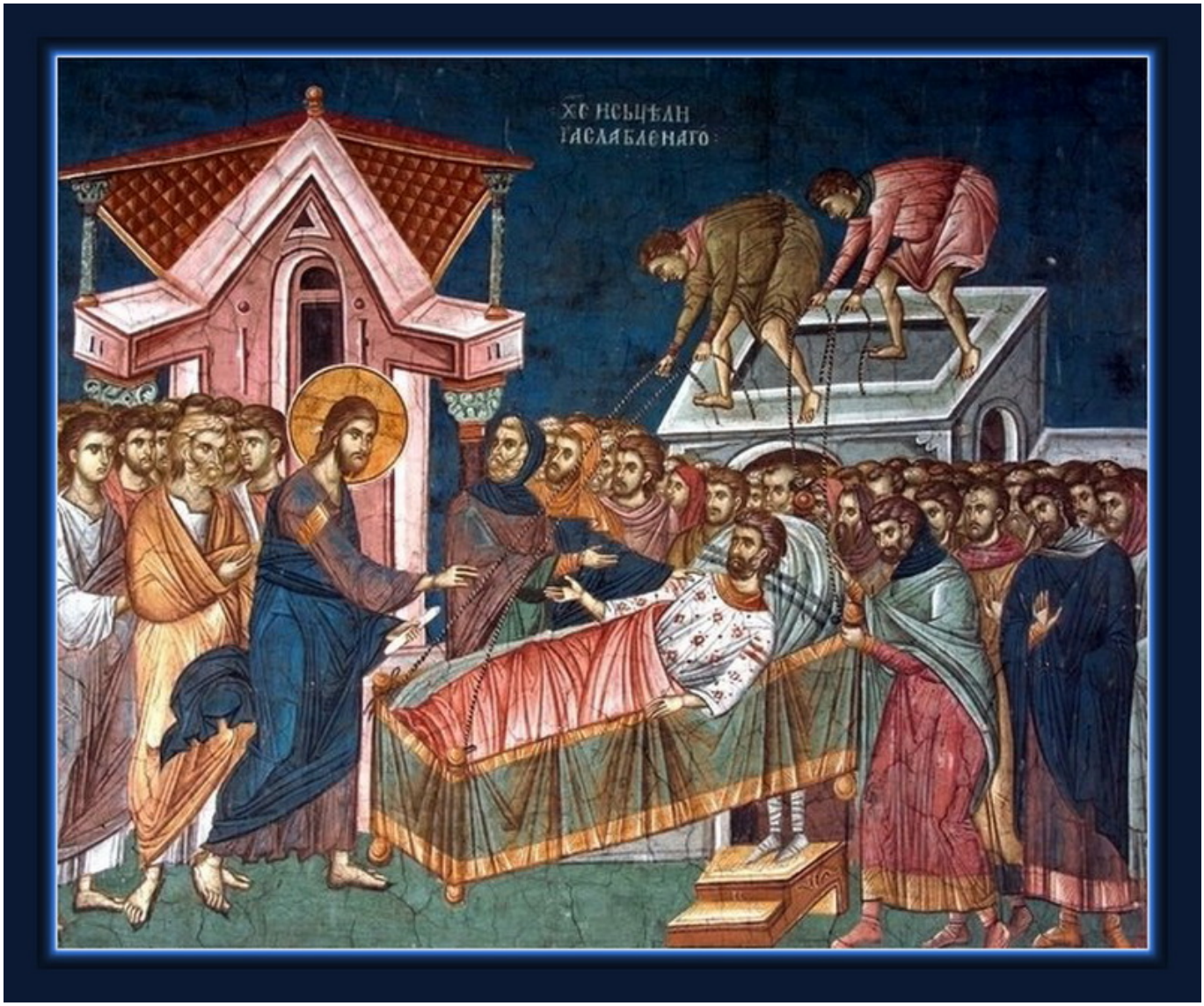

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Β’ Κυριακής των Νηστειών (Αγίου Γρηγορίου Παλαμά): Μκ. β΄ 1-12 (31-03-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ο Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν·

καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ᾽ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας λέγει τῷ παραλυτικῷ. Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, μπήκε ο Ιησούς στην Καπερναούμ και διαδόθηκε ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι. Αμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ώστε δεν υπήρχε χώρος ούτε κι έξω από την πόρτα· και τους κήρυττε το μήνυμά του. Έρχονται τότε μερικοί προς αυτόν, φέρνοντας έναν παράλυτο, που τον βάσταζαν τέσσερα άτομα. Κι επειδή δεν μπορούσαν να τον φέρουν κοντά στον Ιησού εξαιτίας του πλήθους, έβγαλαν τη στέγη πάνω από ’κει που ήταν ο Ιησούς, έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. Όταν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Κάθονταν όμως εκεί μερικοί γραμματείς και συλλογίζονταν μέσα τους: «Μα πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός». Αμέσως κατάλαβε ο Ιησούς ότι αυτά σκέφτονται και τους λέει: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο: “σου συγχωρούνται οι αμαρτίες” ή να του πω, “σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα”; Για να μάθετε λοιπόν ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες» –λέει στον παράλυτο: «Σ’ εσένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Εκείνος σηκώθηκε αμέσως, πήρε το κρεβάτι του και μπροστά σ’ όλους βγήκε έξω, έτσι που όλοι θαύμαζαν και δόξαζαν το Θεό: «Τέτοια πράγματα», έλεγαν, «ποτέ μέχρι τώρα δεν έχουμε δει!»

Σχολιασμός

Η ευαγγελική περικοπή (Μάρκ. 2, 1-12) της Β΄ Κυριακής των Νηστειών διηγείται τη θαυματουργική θεραπεία του παραλυτικού στην Καπερναούμ. Το γεγονός του θαύματος στην Καπερναούμ φέρνει ενώπιόν μας το πρόβλημα της αμαρτίας του ανθρώπου, που έφερε στον κόσμο τον πόνο, τη λύπη, την ασθένεια, το θάνατο. Από την άλλη προβάλλει την αλήθεια ότι ο Χριστός μας λυτρώνει από την αμαρτία και κατά συνέπεια μας σώζει απ' όλα τα βάσανα και τις συμφορές.

«Και ευθέως συνήχθησαν πολλοί, ώστε μηκέτι χωρείν μηδέ τα προς την θύραν· και ελάλει αυτοίς τον λόγον». Βλέπουμε τους ανθρώπους να διψούν να ακούσουν το λόγο του Κυρίου. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος θέλει να μας δείξει το πόσο σημαντικός για αυτούς και συγχρόνως και για εμάς είναι ο λόγος του Χριστού. Ο Χριστός σε όλη τη διάρκεια της επίγειας παρουσίας Του επεδίωκε και με τα λόγια του να παρηγορήσει και να βοηθήσει τους έχοντας ανάγκη.

«Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». Ο Κύριος βλέποντας τη μεγάλη πίστη των τεσσάρων ανδρών που μετέφεραν τον παραλυτικό, αλλά και του ιδίου του παραλυτικού, του χαρίζει το σπουδαιότερο δώρο: την άφεση των αμαρτιών. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι που παρακολουθούσαν κατηγορούν μέσα τους το Χριστό ότι βλασφημεί, αφού η άφεση των αμαρτιών είναι αποκλειστικό έργο του Θεού. Ο Κύριος που γνωρίζει τις καρδίες των ανθρώπων κατάλαβε ότι οι παρόντες Γραμματείς και Φαρισαίοι είχαν σκανδαλιστεί. Θέλοντας να δείξει ότι τα λόγια του δεν είναι ανενεργά και ότι αυτός είναι ο Κύριος των πάντων, τότε προστάζει το παραλυτικό να σηκωθεί να πάρει το κρεβάτι του και να πάει στο σπίτι του. Έτσι ο Χριστός φανερώνει τη θεία φύση του, τόσο δια της αφέσεως των αμαρτιών, όσο και με τη θεραπεία του παραλυτικού. Αν για το πρώτο ο Χριστός κατηγορήθηκε για βλασφημία, για το δεύτερο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι έργο της θείας φύσης Του (Γρηγορίου Παλαμά, ΕΠΕ, τόμος 9, σελ. 269, 11). Με τα λόγια αυτά κατανοούμε ότι κύριος πάνω σε όλη την κτίση είναι ο Χριστός. Είναι αυτός που έπλασε τον άνθρωπο και που τώρα τον αναπλάθει σώζοντας τον από την αμαρτία, τη φθορά και το θάνατο. Η θεραπεία του παραλυτικού από τον Ιησού Χριστό φανερώνει την διττή όψη της αμαρτίας. Φαινομενικά ο παραλυτικός είναι κατάκοιτος, υποφέρει και βασανίζεται από αρρώστια που έχει αχρηστεύσει την φυσική υπόσταση του σώματος του. Πριν όμως από την σωματική εκδήλωση του παρά φύσιν, που είναι η αρρώστια, ο παραλυτικός δέχεται τη συγχώρηση των ψυχικών του αμαρτημάτων. Γι' αυτό, όπως πολύ εύστοχα παρατηρεί ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ο Κύριος διά του θαύματος της θεραπείας του

παραλυτικού φανερώνει ότι είναι ο δημιουργός και της ψυχής και του σώματος. Θεράπευσε την παράλυση και της ψυχής και του σώματος και με τη φανερή θεραπεία δηλοποίησε την αφανή συγχώρηση (Ιω. Χρυσοστόμου, Εις το κατά Ματθαίον, PG 57, 361).

«Και ηγέρθη ευθέως, και άρας τὸν κράβαττον εξήλθεν έναντίον πάντων». Όπως τονίσαμε αυτή η έγερση δεν δηλώνει μόνο τη σωματική θεραπεία αλλά και πρωτίστως την ψυχική. Το «ηγέρθη ευθέως» θα μπορούσαμε να το παραβάλουμε με την κίνηση της μετανοίας, να σηκώνεται κανείς από τον λήθαργο, την πτώση και την ακινησία της αμαρτίας και να βαδίζει την αληθινή ζωή, μέσα στη χάρη του Θεού.